

Senzilla, sensual, apassionada

Amb aquests tres adjectius, el polèmic i aplaudit poeta, crític i professor Geoffrey Hill havia descrit la seva obra poètica davant la sorpresa d'uns i altres. En realitat el triple epítet era una cita indirecta del gran poeta barroc John Milton, però tant se val. A la contra, la majoria de lectors de l'obra poètica i crítica de Hill veurien les coses justament a l'inrevés: difícil, distant, intel·lectual.

Geoffrey Hill va morir de sobte aquest estiu, quan la seva producció estava en un moment particularment dolç. Estava reorientant-se com a autor després de la publicació de dos monumentals volums recopilatoris –d'una banda, *Broken Hierarchies: Poems 1952-2012* (Oxford, 2013), que aplegava en un miler de pàgines 60 anys d'obra lírica i, de l'altra, *Collected critical writings* (Oxford, 2008), que recollia en 800 pàgines cinc volums d'assajos literaris escrits a foc lent entre 1984 i 2003. Geoffrey Hill tenia 84 anys i havia endreçat la producció de tota una vida, però, típic d'ell, continuava donant guerra en tots els fronts com a poeta, crític, professor i intel·lectual públic.

Els seus adeptes com Donald Hall repetien que era el poeta més important del segle XX mentre que els seus detractors com William Logan insistien que era un bluf i un bufó. Ni una cosa ni l'altra. Hill passarà a la història, sense cap mena de dubte, com un dels grans poetes i crítics del segle XX. Personalment, diria que, juntament amb John Ashbery, era el darrer gran poeta del segle XX del món anglosaxó. Era un

Geoffrey Hill i Alice Goodman, a Cambridge el 1984, retratats per Judith Aronson

poeta molt dotat que va dominar amb extraordinària habilitat totes les formes, des del poema en prosa fins al poema llarg, passant pel poema líric breu, el poema serià i el cicle poètic. Era el poeta dels mils tons de veu, des de la solemnitat més greu fins a la comicitat més corrosiva de la sàtira i l'autocrítica. Com a crític, ens ha deixat una obra que conté estudis insuperables sobre Southwell, Emerson, Hopkins, Eliot i Rosenberg, entre altres, i textos teòrics de primera magnitud sobre aspectes de la poesia com la veu, la llengua, la versi-

ficació, la responsabilitat moral i el compromís polític.

Amb mestres com T.S. Eliot, Ezra Pound, William B. Yeats, Rainer Maria Rilke, Ossip Mandelstam, Eugenio Montale i Paul Celan, havia col·locat el llistó ben alt i va assolir tots els seus objectius. Hill era el poeta de la incomoditat perquè per ell la poesia sorgia de la incomoditat amb ell mateix, la poesia i el món. La poesia ha perdut un dels seus servidors i defensors més acèrrims. Se'n n'ha anat un dels darrers irrepetibles. *

H
Hill era el poeta de la incomoditat perquè per ell la poesia sorgia de la incomoditat amb ell mateix, la poesia i el món

TAST DE CIÈNCIA LLUÍS LLORT

Canvia, evoluciona, encara que sembli que tot ja està bé

Més d'un cop hem sentit o fins i tot hem dit la frase "no canviïs mai", dedicada a algú en un sentit positiu, seguint el pensament de "si està bé, no ho toquis". Doncs si això passés, si no canviéssim mai, si no tinguéssim capacitat evolutiva, potser encara seríem com l'ésser viu primigeni que vivia als mars de la Terra a l'era precambriana, fa més de 540 milions d'anys. Es calcula que actualment hi ha entre un i vint milions d'espècies, que no arriben a ser un u per cent de les que han existit. I totes, d'un inici comú.

Aquesta és l'entrada de *L'embrió inconformista. Com influeix en la nostra evolució el desenvolupament embrionari*, publicat per Edicions de la Universitat de Barcelona, un altre assaig de David Bueno, doctor en biologia i científic de capçalera d'aquest suplement, escrit aquest cop a quatre mans amb Jordi Garcia-Fernàndez, també doctor en biologia, tots dos, entre moltes altres dades acadèmiques.

Ens expliquen que els embrions "són uns inconformistes nats: qualsevol modificació genètica que afecti el seu desenvolupament es traduirà en canvis anatòmics o funcionals en els adults, que són la clau de volta de l'evolució i de la selecció natural. [...] Si els embrions no estiguessin abocats al canvi, l'evolució dels metazous, és a dir, de tots els animals, no hauria estat possible". I se centren en el camp d'estudi de l'evo-devo (d'evolució i desenvolupament), una altra disciplina científica que investiga com els mecanismes evolutius fan possible que organismes que comparteixen un mateix avantpassat siguin tan aparentment diferents. Apassionant. *

lupament es traduirà en canvis anatòmics o funcionals en els adults, que són la clau de volta de l'evolució i de la selecció natural. [...] Si els embrions no estiguessin abocats al canvi, l'evolució dels metazous, és a dir, de tots els animals, no hauria estat possible". I se centren en el camp d'estudi de l'evo-devo (d'evolució i desenvolupament), una altra disciplina científica que investiga com els mecanismes evolutius fan possible que organismes que comparteixen un mateix avantpassat siguin tan aparentment diferents. Apassionant. *